

«Η μόνη ποίηση που μπορούμε να αναγνωρίσουμε είναι η δημιουργικότητα που απελευθερώνεται στην κατασκευή της ιστορίας, η ελεύθερη επινόηση κάθε στιγμής και κάθε γεγονότος»

«Ζητάμε εκλογές για να αποτραπεί ο κλονισμός της κοινωνικής συνοχής, να αποτραπούν οι θεσμικές εκτροπές». Αυτό δήλωνε ο Γιώργος Παπανδρέου πριν κάνα δεκαήμερο, κατά τη διάρκεια της συζήτησης στη βουλή της πρότασης δυσπιστίας του ΠΑΣΟΚ κατά της κυβέρνησης. Η φράση αυτή είναι η πιο λιτή και ειλικρινής παραδοχή τόσο της απειλής που ένιωσαν τα αφεντικά από το κίνημα των καταλήψεων όσο και του ρόλου της πολιτικής (κάθε λογής πολιτικής). Πέρα από την προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να διαχειριστεί τα εσωτερικά του προβλήματα, αυτό που έδειξε ουσιαστικά η κίνησή του ήταν μια φράξια του κεφαλαίου με πιο οξυμένα κοινωνικά αντανάκλαστα απ' ό,τι η κυβέρνηση να κραυγάζει **για την πολιτική επίλυση των κοινωνικών συγκρούσεων**. Όταν η αδιαλλαξία, τα ΜΑΤ και τα ψέματα των πολιτικών και των μήντια απλά οξύνουν την πάλη, τα αφεντικά μπορούν πάντα να επικαλεστούν τον κοινωνικό διάλογο και τη δημοκρατία και τι δημοκρατικότερο από την προσφυγή στις κάλπες;

Ας τελειώνουμε με τη θριαμβολογία!

Η μαζικότητα και οι δυνατότητες του κινήματος των καταλήψεων του Μάη και του Ιούνη κατάφεραν να «παγώσει» προσωρινά η κατάθεση του νέου νόμου-πλασιού. Οι σημερινές καταλήψεις (σε πάνω από 300 ανώτατα ιδρύματα της χώρας) πέτυχαν τουλάχιστον την αναβολή της αναθεώρησης του άρθρου 16, αφού το ΠΑΣΟΚ (υποτίθεται πως) δεσμεύεται ότι δεν θα συμμετέχει στη διαδικασία αναθεώρησης ούτε στην επόμενη βουλή. Ήδη άρχισαν να ακούγονται οι πρώτες φωνές εντός του κινήματος για νίκη των καταλήψεων. Ταυτόχρονα, ήδη ξέρουμε ότι στόχος των κάθε λογής (μεγαλύτερων ή μικρότερων) αριστερών κομμάτων και παρατάξεων είναι η κορύφωση του κινήματος την τελευταία εβδομάδα του Φλεβάρη (και τουλάχιστον η εμπειρία δείχνει ότι όταν ακούμε για κορύφωση από αυτά τα προοδευτικά στόματα πρέπει να υποψιαζόμαστε ότι είναι αποφασισμένοι αμέσως μετά να κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να τελειώσει). Για ποια νίκη μιλάμε, όμως;

Έχει γίνει φανερό ότι οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (αλλά και συνολικότερα στο εκπαιδευτικό σύστημα, όπως αναδείχτηκε και από την απεργία των δασκάλων) αποτελούν ένα πολύ σημαντικό κεφάλαιο για το ελληνικό κράτος. Το δημόσιο πανεπιστήμιο αποτελεί αποκρυστάλλωση της ταξικής πάλης μιας προηγούμενης περιόδου, κομμάτι ενός συγκεκριμένου ταξικού συμβιβασμού (όπου το κράτος είχε τον απόλυτο έλεγχο πάνω στην πανεπιστημιακή παραγωγή γνώσης και ανθρώπινου δυναμικού). Καθώς ένας προηγούμενος κύκλος ταξικών αγώνων διέλυσε αυτόν τον συμβιβασμό, το κεφάλαιο αναγκάστηκε να αναδιαρθρωθεί συνολικά και να προσαρμόσει και την τριτοβάθμια εκπαίδευση στα νέα δεδομένα της συσσώρευσής του. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, σήμερα, τα πανεπιστημιακά ιδρύματα οφείλουν να γίνουν πιο κερδοφόρα-ανταγωνιστικά, αν θέλουν να επιβιώσουν σε ένα καθεστώς που περιορίζει την «ασφάλεια» της εγγυημένης κρατικής χρηματοδότησης, ενώ το εργατικό δυναμικό (δηλαδή εμείς) που παράγεται από αυτά πρέπει να είναι πιο παραγωγικό και ευέλικτο, καλύτερα προσαρμοσμένο στις αλλαγμένες εργασιακές σχέσεις. Πίσω από τη λογιστική του κεφαλαίου κρύβεται η δική μας πραγματική εμπειρία

στην καθημερινότητά μας. Για να υπάρχουν όλα αυτά τα κέρδη για κάποιους (λίγους) σημαίνει ότι κάποι-οι άλλοι (πολλοί), είτε είναι έμμισθοι είτε άμισθοι προλετάριοι, κάνουν δουλειά που δεν την πληρώνονται. Ένας καθημερινός πόλεμος λαμβάνει χώρα γύρω από την ποσότητα αυτής της απλήρωτης δουλειάς και το πόσο παράγουμε την ώρα που δουλεύουμε. Τα αφεντικά επιτίθενται, θέλουν κι άλλα κέρδη, άρα οι δι-κές μας συνθήκες ζωής χειροτερεύουν. Πίσω από τους καλοφτιαγμένους τους όρους, με τους οποίους μας παρουσιάζουν τις μελλοντικές αναγκαιότητες, κρύβουν την εντατικοποίηση της δικής μας δραστηριότητας, την αύξηση του ελέγχου της αποδοτικότητάς μας, την επίθεση στο μισθό, καθώς το κράτος μεταφέρει όλο και περισσότερο στο μισθό (των γονιών μας κατά κύριο λόγο, αλλά και όσων από εμάς αναγκαζόμαστε να απασχολούμαστε σε προσωρινές σκατοδουλειές μέχρι να πάρουμε το πολυπόθητο πτυχίο) το κόστος της αναπαραγωγής μας.

Τα αφεντικά βρήκαν απέναντί τους τους αγώνες μας και προσωρινά υποχώρησαν. Δημιουργήσαμε πρόβλημα με το να μπλοκάρουμε την παραγωγή (έρευνας και εργατικής δύναμης) στο πανεπιστήμιο και την κυκλοφορία στους δρόμους της πόλης. Ωστόσο, αισθάνεται κανένας από εμάς ότι νικήσαμε; Μόνο ίσως εκεί-νοι οι προοδευτικοί τύποι με τις πολιτικές τους στοχοθετήσεις, με τα πολιτικά τους τερτίπια, με τη λυκαν-θρωπική βουλιμία (sic) τους για πολιτική υπεραξία - για να παραφράσουμε τα λόγια κάποιου παλιότερου. Το ζήτημα του άρθρου 16 μπορεί να φαίνεται ότι έχει κλείσει (αν και δε θα βασιζόμασταν στις δεσμεύσεις της αξιωματικής αντιπολίτευσης, καθώς από τη στιγμή που θα δοθεί το πράσινο φως από την τωρινή βουλή με-ρικές τροποποιήσεις στο περιεχόμενο της αναθεώρησης μπορεί να είναι αρκετές για να αλλάξουν τη στάση της), αλλά το πολύ βασικότερο ζήτημα του νόμου-πλαισίου είναι μπροστά μας. Είτε άμεσα -με τα λόγια της υπουργού παιδείας όσον αφορά την κατάθεση του νόμου: «*δε σημαίνει ότι θα είναι μετά την ολοκλήρωση (σ.σ.: των ψηφοφοριών για τη συνταγματική αναθεώρηση), σώνει και καλά*»- είτε μετά το Πάσχα, η κυβέρνη-ση φαίνεται αποφασισμένη να τον καταθέσει, παρόλο που απέναντι στις καταλήψεις δυσκολεύεται αρκετά να υλοποιήσει αυτή την πρόθεση. Ακόμα περισσότερο, πώς μπορούμε να αισθανθούμε ότι νικήσαμε, όταν βλέπουμε ότι η αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν περιορίζεται σε ένα νόμο ή στην αναθεώ-ρηση ενός άρθρου του συντάγματος, αλλά είναι κομμάτι της καθημερινής εμπειρίας μας τα τελευταία χρό-νια; Τελικά, τί σημασία έχουν οι λέξεις νίκη και ήττα σε έναν κόσμο που μας υποβιβάζει σε εμπορεύματα, σε άτομα-ιδιοκτήτες της εργατικής μας δύναμης; Το σημαντικό είναι ότι κάθε λύση που προτείνει το κεφάλαιο οδηγεί σε νέες αντιφάσεις, καινούρια πεδία σύγκρουσης. **Σ' αυτόν τον παράλογο κόσμο, το μόνο λογικό που μπορούμε να κάνουμε είναι να οξύνουμε τη σύγκρουση, να βαθύνουμε την κοινωνική κρίση.** Αφού φωνάζουμε συνθήματα όπως «θα γίνει χαμός» ή «κατάληψη για πάντα», απλά ας είμαστε συνεπείς ως προς αυτά που λέμε...

Να εξελίξουμε τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του αγώνα μας...

Όταν τη δεύτερη εβδομάδα του Γενάρη ξεκινούσαν οι πρώτες καταλήψεις γινόταν φανερό ότι για να ανθήσει το κίνημα σε μαζικότητα και δυναμική ήταν αναγκασμένο να ξεπεράσει όσα έγιναν κατά τη διάρ-κεια των καταλήψεων του Μαΐου και του Ιουνίου, να προχωρήσει λίγο παρακάτω. Και ως ένα βαθμό, έτσι κι έγινε. Το σημερινό κίνημα επιχείρησε να απαντήσει στην αδυναμία του προηγούμενου γύρου καταλήψεων να ανοιχτούν έξω από τα πανεπιστημιακά τείχη. Αυτό φάνηκε τόσο στις συζητήσεις μέσα στις γενικές συ-νελεύσεις και τις επιτροπές αγώνα, όπου τονίστηκε περισσότερο η σύνδεση της αναδιάρθρωσης της τριτο-βάθμιας εκπαίδευσης με τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις έξω από το πανεπιστήμιο, όσο και στις δράσεις του κινήματος, καθώς αυτή τη φορά οργανώθηκαν πολύ περισσότερες εξορμήσεις αντι-πληροφόρησης σε κεντρικά σημεία της πόλης, σχολεία και άλλους χώρους εργασίας. Επιπλέον, αντιληφθήκαμε ότι δεν αρκεί να μπλοκάρουμε μόνο την εκπαιδευτική (και -μέχρι ένα βαθμό- την ερευνητική) διαδικασία μέσα στο πανε-πιστήμιο, αλλά οφείλουμε να μπλοκάρουμε και την κυκλοφορία (άψυχων και έμψυχων) εμπορευμάτων, να δημιουργήσουμε μεγαλύτερο πρόβλημα στην οικονομία, δηλαδή στην παραγωγή κέρδους. Έτσι, βάλουμε τη φαντασία μας να δουλέψει, οργανώσαμε αποκλεισμούς δρόμων χωρίς προειδοποίηση, του σιδηροδρομικού σταθμού, πραγματοποιήσαμε αυθόρμητες πορείες πέρα από την προκαθορισμένη διαδήλωση της Τετάρ-της, γεμίσαμε με συνθήματα και ζωγραφιές όλους τους κεντρικούς δρόμους της πόλης και πολλές βιτρίνες καταστημάτων, στήσαμε κάποια αντι-μαθήματα. Όμως, δεν είναι ανάγκη να επεκταθούμε άλλο για αυτά που κάναμε. **Το σημαντικό είναι να δούμε τι δεν κάναμε**, ποιες είναι οι αδυναμίες αυτού του κινήματος που θα πρέπει επίσης να ξεπεραστούν για να προχωρήσουμε ακόμα περισσότερο.

Το ζήτημα της εξεταστικής -παρόλο που αυτή τη φορά απαντήθηκε γρηγορότερα απ' ότι το Μάιο-μονοπώλησε ξανά αρκετές συζητήσεις και ακόμα εξακολουθεί να τίθεται μεταξύ των φοιτητών: «Θα χαθεί η εξεταστική;» «Θα γίνουν εξετάσεις μόλις σταματήσουν οι καταλήψεις;» «Θα γίνει διπλή εξεταστική τον

Ιούνιο ή το Σεπτέμβριο;». Αρκετές επιτροπές αγώνα έσπευσαν να πιέσουν για να καλεστούν συνελεύσεις τμήματος και να δεσμευτούν οι καθηγητές ότι (με τον ένα ή τον άλλο τρόπο) δε θα χαθεί η εξεταστική. Φαίνεται ότι η κοινότητα αγώνα που έχουμε δημιουργήσει δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει την αποξένωση στο βαθμό που να αισθανόμαστε ότι οι νέες σχέσεις που δημιουργούμε είναι πιο σημαντικές από τις οποιοσδήποτε εξετάσεις. Αντί να θέλουμε να χαθεί όχι μόνο αυτή η εξεταστική, αλλά όλες (όπως λέει και ένα σύνθημα που κυκλοφόρησε), αντί να κοιτάμε πώς θα ξεκλέψουμε χρόνο για εμάς και τους φίλους μας, αντί να επικεντρώνουμε στην ικανοποίηση των πραγματικών αναγκών μας, θα συζητάμε πώς ο αγώνας θα έχει όσο το δυνατό λιγότερο κόστος για τον καθένα σαν μονάδα; Οι εξετάσεις είναι μια έκφραση της ύπαρξής μας ως άτομα-ιδιώτες που ανταγωνίζονται μεταξύ τους και αξιολογούνται όσον αφορά την αποδοτικότητά τους για το κεφάλαιο. Το «ενάντια στην αξιολόγηση», που περιλαμβάνεται στην αφηρημένη συνθηματολογία αυτού του κινήματος, περιορίζεται μόνο στην αξιολόγηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων; Δεν περιλαμβάνει τη δική μας καθημερινή αξιολόγηση; Βαρεθήκαμε να δίνουμε εξετάσεις και εξοργιζόμαστε με την ιδέα ότι θα τρέχουμε μια ζωή (έχοντας πάντα απέναντι μας κάποιον αντικειμενικό εκβιασμό για να τρέχουμε περισσότερο), κυνηγώντας την υπόσχεση μιας «σίγουρης» και «καλοπληρωμένης» δουλειάς (ή, ακόμα χειρότερα, μιας θέσης στη ζεστή αγκαλιά των αφεντικών). **Θέλουμε την κατάργηση όλων των εξετάσεων, των εργασιών και κάθε μορφής αξιολόγησης.** Δε θέλουμε να αποδεικνύουμε σε κανέναν πόσο καλή εργατική δύναμη είμαστε, γιατί απλά δε θέλουμε να είμαστε εργατική δύναμη.

Το γεγονός, βέβαια, ότι αυτό το κίνημα δεν έχει επιτεθεί στις εξετάσεις εντάσσεται σε ένα συνολικότερο περιορισμό: παρόλο που επιχείρησε να βγει έξω από το πανεπιστήμιο, δεν έχει αμφισβητήσει το φοιτητικό του χαρακτήρα. Η συζήτηση σχετικά με το ρόλο των φοιτητών, το χαρακτήρα της φοιτητικής δραστηριότητας, τη σχέση της με την αγορά εργασίας και την παραγωγή έχει γίνει ελάχιστα, ενώ μόνο από κάποιες μειοψηφίες τίθεται σε αμφισβήτηση ο ίδιος ο φοιτητικός ρόλος και η (κοινωνική) ταυτότητα που δημιουργείται γύρω από αυτόν. Έτσι, το κίνημα ψάχνει απελπισμένα τη σύνδεση με κομμάτια της εργατικής τάξης, βλέποντας όμως την εργατική τάξη να υπάρχει αναγκαστικά έξω από το πανεπιστήμιο. Ακόμα χειρότερα, τις περισσότερες φορές η «σύνδεση με τους εργαζόμενους» γίνεται αντιληπτή ως σύνδεση με τα σωματεία ή πίεση στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ να καλέσουν γενική απεργία. Καθώς δεν τίθεται κεντρικά σε κριτική η ίδια η ουσία της φοιτητικής δραστηριότητας ως εργασιακής δραστηριότητας που (ανα-)παράγει το πιο πολύτιμο εμπόρευμα, την εργατική δύναμη, αλλά επικρατεί η διεκδίκηση «του δικαιώματος στη μόρφωση και τη δουλειά» (σαν να ήταν και τα δύο θετικές αξίες και όχι η έκφραση της φτώχειας μας), αναγκαστικά η προσπάθεια επικοινωνίας με άλλους προλετάριους μετατρέπεται σε αναζήτηση εξωτερικών συμπαραστατών για την υπεράσπιση μιας αφηρημένης «δημόσιας και δωρεάν παιδείας», η οποία το πολύ-πολύ να αφορά τα παιδιά τους. Μ' αυτόν τον τρόπο ούτε αναζητείται η κοινότητα των αναγκών ανάμεσα στα διάφορα κομμάτια της τάξης και οι πιθανές κοινές στιγμές αγώνα (παρά μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις, όπως αυτή των προσωρινών εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα του ΟΤΕ, του κέντρου υγείας Ζαγκλιβερίου ή με την κριτική στην επισφαλή εργασία από κάποιους καταληψίες) ούτε αμφισβητείται ο «ακαδημαϊκός» διαχωρισμός του πανεπιστημίου από την υπόλοιπη κοινωνία.

Ταυτόχρονα, ούτε καν έχουμε επιχειρήσει να επικοινωνήσουμε με τα υπόλοιπα κομμάτια που εργάζονται (άμισθα ή μη) μέσα στο πανεπιστήμιο (και δεν εννοούμε εδώ τους προέδρους, τους μεγαλοκαθηγητές-καπιταλιστές και τα τσιράκια τους). Ένα μεγάλο εργατικό δυναμικό απασχολείται στο δημόσιο πανεπιστήμιο, είτε ανεπίσημα και άμισθα (υποψήφιοι διδάκτορες και μεταπτυχιακοί) είτε με σύμβαση, δηλαδή με όρους προσωρινότητας και ελαστικότητας (συμβασιούχοι λέκτορες ή ερευνητές), παράγοντας ερευνητικό και διδακτικό έργο. Μήπως δε θα μπορούσαμε να βρούμε κοινά σημεία συνάντησης με όλους αυτούς, όπως για παράδειγμα στον άμισθο χαρακτήρα της δουλειάς που βγάζουν οι μεταπτυχιακοί και οι διδακτορικοί και στην άμισθη (ή πληρωμένη με ψίχουλα) πρακτική άσκηση (τι ωραίο όνομα για να αποκρύπτει όλη τη βρομοδουλειά που βγάζουν οι φοιτητές κατά τη διάρκειά της) που είναι απαραίτητη σε πολλές σχολές για τους προπτυχιακούς - **απαιτώντας κανονικό μισθό και ασφάλιση;** Ή μήπως δεν θα μπορούσαμε να συναντηθούμε τη στιγμή που το μέλλον που υπόσχονται για τους προπτυχιακούς οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι ήδη σε μεγάλο βαθμό πραγματικότητα για τους μεταπτυχιακούς και τους υποψήφιους διδάκτορες - δίδακτρα ή ανταποδοτική παροχή έργου στα περισσότερα μεταπτυχιακά και διδακτορικά, ανώτατο όριο φοίτησης, μεταπτυχιακές σπουδές με χαρακτήρα σεμιναρίων που απλά σε διδάσκουν πώς να καταφέρνεις να είσαι ευέλικτος και επανακαταρτίσιμος για τις ανάγκες της παραγωγής κοκ.

Το γεγονός ότι άλλα κομμάτια της εργατικής τάξης δεν κινητοποιούνται αυτή τη χρονική στιγμή κάνει ασφυκτικά τα όρια για εμάς και ακόμα πιο δύσκολο να τεθεί σε αμφισβήτηση ο φοιτητικός χαρακτήρας του κινήματος. Ωστόσο, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι **να επιδιώξουμε το ξεπέραςμα των συντεχνιακών περιορισμών και την πραγματική προλεταριακή επικοινωνία όσο περνάει από το χέρι μας,** μιας και

δεν είναι καθόλου ευχάριστο να βλέπουμε τα κομμάτια της τάξης να «παρελαύνουν» το ένα μετά το άλλο (πρώτα οι φοιτητές, μετά οι δάσκαλοι και οι μαθητές, ύστερα οι λιμενεργάτες, τώρα ξανά οι φοιτητές) χωρίς να υπάρχει καμία ουσιαστική συνάντηση των αναγκών και των αγώνων.

...ή (με άλλα λόγια) να απο-πολιτικοποιήσουμε το κίνημα

Το κίνημα των καταλήψεων βρίσκεται σε μια μεταιχμιακή κατάσταση. Αφού κορυφώθηκε σε ζωντάνια, μαζικότητα και δράσεις τις δέκα τελευταίες μέρες του Γενάρη και τις πρώτες του Φλεβάρη, την περασμένη εβδομάδα υπήρξε μια ύφεση (με εξαίρεση την πορεία της Τετάρτης, η οποία παρόλο που είχε λιγότερο κόσμο από τις προηγούμενες ήταν εξίσου δυναμική και υπήρχε αρκετός αυθορμητισμός και φαντασία στα στένσιλ και τα συνθήματα που γράφονταν κατά τη διάρκειά της) - τουλάχιστον έτσι έχουν τα πράγματα στη Θεσσαλονίκη. Σ' αυτό συνέβαλαν η κούραση που άρχισε να εμφανίζεται μετά από ένα μήνα καταλήψεων και η απομόνωση του κινήματος από την υπόλοιπη εργατική τάξη, σε συνδυασμό με τους τακτικούς ελιγμούς του ΠΑΣΟΚ που απέπνευσαν έναν αέρα νίκης στους φοιτητές - κι εδώ αναδεικνύονται τα όρια ενός αγώνα που παραμένει αμυντικός. Ο μοναδικός τρόπος να απεγκλωβιστούμε από τη θριαμβολογία και τον τακτικισμό, τις κορυφώσεις, τις κλιμακώσεις, τα μέτωπα και τους συντονισμούς (τοπικούς ή πανελλαδικούς) είναι να οξύνουμε τη σύγκρουση στο κοινωνικό έδαφος, να μιλήσουμε τη γλώσσα των δικών μας αναγκών και επιθυμιών αντί για τη γλώσσα της πολιτικής και της ιδεολογίας.

Αν θέλουμε να μιλήσουμε τη γλώσσα της πραγματικής ζωής, τότε πρέπει να εγκαταλείψουμε τις αφαιρέσεις του τύπου «δημόσια και δωρεάν παιδεία», που υποτίθεται ότι περιλαμβάνουν τα πάντα αλλά τελικά δε λένε τίποτα, και να επιτεθούμε συγκεκριμένα. Δεν είναι δική μας υπόθεση οι υποδείξεις στην κυβέρνηση σχετικά με το πόσο τις εκατό του προϋπολογισμού ή του ΑΕΠ θα ήταν αρκετό για μια «καλύτερη παιδεία». Τα κοινωνικά κινήματα δεν οφείλουν να κάνουν υποδείξεις εκπαιδευτικής και εργασιακής πολιτικής στο κράτος, ούτε να προβληματίζονται για το πως θα συμβάλλουν στο να ξεπεραστούν οι κρίσεις που αντιμετωπίζουν τα αφεντικά. Συγκεκριμένα, λοιπόν, να διεκδικήσουμε τη δωρεάν αναπαραγωγή μας και να επαναπροσδιορίσουμε το περιεχόμενό της. Εντός μιας κινηματικής διαδικασίας, αιτήματα όπως «δωρεάν σίτιση», «δωρεάν μετακινήσεις», «δωρεάν συγγράμματα», «δωρεάν στέγαση» είναι δυνατό να ικανοποιηθούν, αν εκμεταλλευτούμε τις δυνατότητες που μας προσφέρει η κοινότητα των σχέσεων που δημιουργούμε. Ας οικειοποιηθούμε ό,τι χρειαζόμαστε από αυτούς που νόμιμα μας κλέβουν κάθε μέρα. Ας καταλάβουμε τα κυκλεία που το (δημόσιο κατά τ' άλλα πανεπιστήμιο) νοικιάζει -έναντι ενός διόλου ευκαταφρόνητου αντιτίμου- σε ιδιωτικές εταιρίες, τύπου Γρηγόρη και Everest ή ας ανοίξουμε τη λέσχη και γι' αυτούς που δεν είναι φοιτητές...**δωρεάν σίτιση για όλους.** Ας σαμποτάρουμε τα ακυρωτικά μηχανήματα στα αστικά λεωφορεία (πρακτική που εφαρμόστηκε την περασμένη Τετάρτη)...**δωρεάν μετακινήσεις για όλους.** Όσο για **δωρεάν συγγράμματα**, έχουν υπάρξει στην Αθήνα κάνα-δυο παραδειγματικές πρωτοβουλίες... Ας πετάξουμε έξω τα γραφεία διασύνδεσης, τα γραφεία ερευνών, τους καθηγητές-καπιταλιστές και τα ερευνητικά τους και **ας κατοικήσουμε γαλήνια σ' αυτό το πραγματικά κατελημμένο και δωρεάν πανεπιστήμιο.** Τέλος, αφού έχουμε δημιουργήσει ένα νέο χώρο κοινωνικότητας σ' αυτή την υπό κατάληψη πανεπιστημιούπολη, να τον ανοίξουμε προς χρήση κάθε προλετάριου: τα μέσα παραγωγής (από τις βιβλιοθήκες μέχρι τα φωτοτυπικά μηχανήματα και τους υπολογιστές) είναι κοινωνικά μέσα παραγωγής που εμφανίζονται ως ατομική (ή κρατική - που είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος) ιδιοκτησία. Ας τα επανοικειοποιηθούμε!

**Να ξεπεράσουμε εκείνα τα όρια μετά τα οποία
δεν θα υπάρχει επιστροφή στο κανονικό!**

